

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: P. X. K.**, zastoupen JUDr. Lenkou Faltýnovou, advokátkou, se sídlem Domažlice, náměstí Míru 143, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 926/VL - 16 - ZA - 03 - 2002 ze dne 26. 4. 2002, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2005, č. j. 55 Az 253/2004 - 99,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž stěžovateli nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“), a nebyly na něj vztaženy ani překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V jednotlivostech tvrdí, že se soud při posuzování rozhodnutí žalovaného nevypořádal s námitkou stěžovatele, že správním orgánem byla žádost i poměry stěžovatele hodnoceny paušálně a zejména důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu nebyly řádně zkoumány. Podle stěžovatele přitom takové důvody v jeho případě dány jsou, a to proto, že na území České republiky má dva nezletilé syny, o něž se chce starat, protože je jejich matka opustila. Vedle toho stěžovatel uvedl, že krajský soud rovněž nevěnoval pozornost stěžovatelovu tvrzení, které uplatnil v žalobě, a to, že jeho otec byl příslušníkem jihovietnamské armády v průběhu vietnamského konfliktu, což je důvodem přetrvávající persequce jeho rodiny. Konečně také namítl, že soud nikterak při přezkumu napadeného rozhodnutí nepřihlédl k zoufalé ekonomické situaci ve Vietnamu. Co do uplatněných důvodů považuje tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost za přípustnou.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístež změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje jednak kasačním důvodem zakotveným v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu je stížen vadou řízení spočívající v tom, že správní orgán při svém rozhodnutí vyšel z neúplně zjištěného skutkového stavu, resp. celé správní řízení bylo vedeno paušálním způsobem. Vedle toho stěžovatel namítá, že správní orgán nijak nevyhodnotil a dalším dokazováním nepodpořil indicie vedoucí k tomu, že by stěžovatel mohl být osobou, u níž lze uvažovat o udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. K těmto důvodům kasační stížnosti ve vztahu k důvodu zamítnutí stěžovatelovy žádosti o azyl žalovaným může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou dokazování a rozsahu zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení ve skutkově obdobných případech, jako je jeho, se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře. Za všechny je možné odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 22/2003 - 41 ze dne 18. 12. 2003 (www.nssoud.cz). Pokud jde o rozhodování správního orgánu o udělení azylu z humanitárních důvodů, dává dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky rovněž dosavadní judikatura správních soudů, za všechny buďte jmenovány např. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48 (www.nssoud.cz), rozsudek ze dne 29. 6. 2006, č. j. 6 Azs 5/2006 - 46 (www.nssoud.cz), ve vztahu příbuzenských vazeb na území České republiky jako důvodu pro udělení humanitárního azylu pak viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 138/2004 – 44 ze dne 30. 6. 2004, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu